

Do léčebny pro drogově závislé přichází nový pacient, vlastně pacientka – Táňa Hynaisová. Mladá žena, sotva pětadvacetiletá, vyšší postavy. Tmavé vlasy jí přepadávají přes drobný obličej, který zdobí krásné zelené oči. Na sobě má tričko s dlouhými rukávy a krátkou sukni, která jí odkrývá kolena.

Jako každého, i ji přichází uvítat všichni členové komunity a spolu s nimi i terapeuti.

„Já jsem Martin,“ řekl asi třicetiletý muž menší postavy s tmavou pletí a černými vlnitými vlasy. Je oblečen ve sportovním, „a jsem hlavní terapeut.“

„Táňa,“ představila se.

„Takže, teď si běž vybalit a ve tři máme skupinu, kde se seznámíš s ostatními. Eva ti ukáže tvůj pokoj. Evo,“ zamává na starší vyzáblou ženu s blond vlasy, „ukáž tady Táni pokoj!“ Eva přikývne a vyzve Táňu, aby šla za ní.

Táňa jde za Evou do hlavní budovy, cestou se rozhlíží. Vejdou do menšího pokoje, ve kterém jsou naproti sobě dvě postele.

„Tahle postel je tvoje,“ řekne Eva a ukáže na jednu z postelí, „budeš bydlet se mnou. Martin ti už jistě říkal, že ve tři hodiny je ve velké místnosti skupina, tak tam dojdi, až si vybalíš,“ dodá a odchází z pokoje.

„Evo,“ řekne Táňa, Eva se zastaví a pohlédne na ni, „kde je ta velká místnost?“

Eva se pousměje: „Vyjdeš z pokoje, půjdeš doprava a konci chodby je velká místnost.“ Odejde. Táňa zůstane v pokoji sama, chvíli sedí na posteli a smutně kouká před sebe, jakoby byla v transu. Najednou procitne a podívá se na hodinky. Tři hodiny... Vstane a jde do velké místnosti.

Tam už na ni všichni čekají. Sedí v kruhu na židlích, jedna je prázdná.

„Přijmi místo,“ řekl Martin, Táňa se posadila, „víš, jak to funguje v komunitě?“ Táňa zavrtěla hlavou.

„Takže jsi v takovém centru poprvé?“

Táňa přikývne.

„Táňo, pokud ti máme pomoci, musíš s námi mluvit a důvěřovat nám,“ řekne Martin a Táňa opět přikývne.

„Když se tě někdo ve skupině na něco zeptá, musíš popravdě odpovědět,“ pokračuje dál Martin, jeden muž se přihlásí o slovo, „nejdřív se ti, ale představíme,“ dodá.

Členové komunity a terapeutové se jeden po druhém představují a stručně říkají, jak se sem dostali.

Dojde řada na Táňu: „Takže...já jsem Táňa Hynaisová. ...,“ zmlkne

„No tak, nemusíš se stydět, slyšela, co prožili ostatní,“ pobídne Martin, Táňa stále mlčí.

„Proč máš ty dlouhý rukávy? Vždyť je takový vedro,“ nevydrží jeden pacient, který se před chvílí představil jako Kamil. Táňa si vyhrne rukávy a všichni můžou vidět její jizvy na zápěstí.

„Ty ses podřezala?“ vyhrkne Eva, Táňa místo odpovědi přikývne.

„Proč?“ zeptal se Martin.

„To není důležité,“ řekne Táňa.

„Jak ti máme pomoci, když nevíme nic o tvé minulosti, o tvém soukromí.“

„Do mého soukromí nemá právo nikdo nahlížet! To je moje věc.“

„Táňo, já ti slibuju, že to, co nám tady řekneš, neopustí tyto zdi.“

-Tenkrát-

Ze dveří psychiatrické léčebny v Bohnicích vychází Táňa a s ní vysoký tmavovlasý a tmavooký muž v obleku – její bratr.

„Můžeš mi to vysvětlit?“ zeptal se.

„Měla jsem špatný období a neustála jsem to. Děkuju ti, Igore, žes mi zachránil život.“

„Ne, to nemyslím,“ řekl Igor, vytáhl z kapsy nějaký papír a podal jí ho.
„Tys nechal dělat testy na psychotropní látky?“
„Ne, ale dělají je všem. Zjistili, že jsi dřív něco brala.“
„To je možný, ale už nic neberu.“
„Jak dlouho? A co?“ vyhrkl Igor.
„Půl roku, kokain.“
„Kdys začala?“
„Před rokem.“
„To když zemřel táta?“ zeptal se Igor, Táňa přikývla.
„Odvezeš mě domů?“ zeptala se po chvíli Táňa.
„Samozřejmě.“
Oba nasedli do auta a odjeli směrem k Táninu bytu.

● ● ●

Celá skupina pozorně poslouchá Táninu vyprávění, až skončí, zeptá se Martin: „Ty jsi s tím dokázala skončit sama?“

„Ano, ale jak vidíte, ne na dlouho.“
„A co bylo dál?“

● ● ●

-Tenkrát-

O několik dní později. Táňa vychází z obchodu s potravinami. U vchodu se k ní přitochí jakýsi muž. Celý se klepe, má na sobě špinavé oblečení. Jeho obličej vypadá staře, ale je vidět, že ještě před pár lety býval hezký.

„Nemáte pár drobných?“ zeptal se, „víte, ukradli mi teď peněženku a já se nemám jak dostat domů.“

Táňa pohlédne na muže: „Pavle?“

„A...ahoj Táňo, jak se máš?“ zeptal se přátelsky, ale je vidět, že mu toto setkání není příjemné.

„Tobě ukradli peněženku?“

„Ne,“ řekl po pravdě Pavel, „jak dlouho jsme se neviděli?“ dodal, aby odvedl řeč jinam.

„Půl roku.“

„To je dlouho, co jsi celou dobu dělala?“

„Přestala jsem, řekla Táňa, na Pavlovi bylo vidět, že o tomto se bavit nechtěl.

„Tak to seš teda dobrá,“ řekl ze slušnosti.

„A co ty?“

„Já? Pořád stejný. Hele, nepůjčila bys mi nějaký peníze? Jsem teď trošku na suchu.“

„Taky bys měl přestat.“

„Já se snažím, ale jsem slaboch... Tak půjčíš?“

„Kolik?“ zeptala se Táňa a vytáhla peněženku.

„Aspoň tři stovky.“

„Tři?“

„No, jo já vím, je to dost, ale...“

„No tak dobře,“ řekla, vytáhla z peněženky peníze a podala je Pavlovi.

„Díky, máš to u mě,“ zamumlal Pavel a zmizel.

● ● ●

„Je ti jasné, že jsi mu ty peníze neměla dávat,“ přerušil Táňu Martin.

„Já vím, ale on mi vždycky pomohl a tak jsem mu chtěla pomoci taky.“

„Já tě chápu, ale...“

„Myslíš, že to nevím,“ rozčílila se Táňa.

„Dobře, dobře tak se nerozčiluj,“ řekl Martin.

„A co dál?“ zeptala se Eva.

„Všechno bylo v pořádku až do té doby, než se moje matka dozvěděla, že jsem brala drogy. Strašně jsme se kvůli tomu pohádali, nikdy to nebylo dobrý, ale tohle byl konec. Po té hádce jsem utekla a venku jsem potkala Pavla a...“

„To byl zlomový okamžik?“ zeptal se Martin.

Táňa přikývla: „Brala jsem to jako znamení. A tak jsem znovu začala.“

„Tak to obvykle probíhá, ale proč ses rozhodla jít sem?“ zeptal se Martin.

„Slíbila jsem to Igorovi?“ odpověděla.

„To je ten tvůj bratr?“ zeptala se Eva, Táňa přikývla.

„Proč ses rozhodla kvůli bratrovi?“

•••

-Tenkrát-

Je noc. Táňa přichází domů. Rozsvítí světlo a sundává si bundu. Do předsíně vchází Igor.

„Kdes byla?“ zeptal se Igor.

„Co je ti do toho?“ odpověděla agresivně Táňa.

„Já jsem si toho už všiml.“

„A to jako čeho?“

„Žes znova začala.“

„S čím?“

„Brát drogy!“

„To jsi vzal kde?“ zeptala se.

„Poznám to. To už tedy jednou bylo, ne?“

„Jasně. Tak ty mi taky nevěříš! Tak to je teda hezký. Mně se nikdy nevěří... Celá moje rodina na mě kašle a nikdo mi nevěří. A proč? Protože drogově závislým nikdo nevěří!“

Táňa sebere Igorovy klíče od auta, které ležely na skřínce od bot, a vyběhne ven. Igor běží za ní. Táňa nasedne do jeho auta a zamkne dveře, aby je Igor nemohl otevřít. Igor zběsile buší na okno a něco křičí, co, to Táňa netuší, neslyší ho. Táňa nastartuje auto, Igor se před něj postaví, chce jí všemožně zabránit v odjezdu.

„Okamžitě toho nech a vylez z MÉHO auta!“ křičí Igor.

„Nech mě na pokoji!“ křičí Táňa a popojede s autem, Igor uskočí a nyní stojí za autem. Táňa má volnou cestu, zařadí, ale místo toho aby jela dopředu, couvne a srazí Igora. Jakmile si uvědomí, co právě udělala, vyskočí z auta, obejde auto, kde spatří nehybně ležícího Igora. Zkouší mu nahmatat tep, je velmi slabý. Vytahuje telefon a volá záchranku. Jsou na místě do pěti minut. Naloží Igora a odjedou. Táňa zůstane stát na ulici.

•••

Celá skupina nevěřičně kouká na Táňu. Nikdo nechce věřit, že by to mohla být pravda.

„A jak to s ním dopadlo?“ zeptal se Martin.

„V nemocnici ho operovali, když se probral, slíbila jsem mu, že toho nechám.“

„Takže vše dopadlo dobře.“

„... a po pár dnech zemřel,“ dořekla.

Nikdo nedokáže nic říct, až po chvíli se slova ujme Martin: „Takže proto jsi tady?“

Táňa neodpovídá, když vidí jejich pohledy, zeptá se: „Opravdu vám stálo zato vstoupit do mého soukromí?“